



Έτος Ε'

Μάιος — Ιούνιος 1974

Φύλλον 19ον

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΚΑΤΩ ΡΙΖΗΣ

Υπό Θεοδώρου Κατσουλάκου

Τὰ κατωτέρω ἔγγραφα, ἀποκείμενα εἰς τὰ Γενικά Ἀρχεῖα τοῦ Κράτους (Υπουργεῖον Θρησκείας σ. 21 καὶ 36, Σχολικά) ἀφοροῦν εἰς τὸ πρῶτον ἐπὶ Καποδίστρια σχολεῖον, τὸ ὁποῖον ἐλειτούργησεν ἀρχικῶς εἰς τὴν Μονὴν Ζερμπίτσης ὡς σχολεῖον τῶν χωρίων τῆς Κάτω Ρίζης. Ὁ πρῶτος διδάσκαλος Θεόφιλος Λουλουῆς μετὰ διετίαν παραιτεῖται, διότι οἱ κάτοικοι εὐρίσκονται εἰς ἀδυναμίαν νὰ πληρώσουν τὰ δίδακτρα.

Ἡ Σχολ. Ἐπιτροπὴ, ἀποτελουμένη ἐκ τῶν προκρίτων Ἄρνης Ν. Γιατράκου, Ἀρκασάδων Θ. Λιακάκου καὶ Κουμουτσῆς Γ. Κομνηνοῦ, ἐκθέτει τὴν κατάστασιν εἰς τὸ Διοικητήριον καὶ ζητεῖ προσωπικὴν ἐπέμβασιν τοῦ Καποδίστρια.

Ἐξοχώτατε,

Τολμῶ νὰ παρρησιάσω τὴν παροῦσάν μου πρὸς τὴν ὑμετέραν Ἐξοχότητα εἰς τοιαύτην φρικώδη τῶν πραγμάτων περίστασιν.

Εἶναι γνωστὰ πρὸς ὑμᾶς αἱ προσπάθειά μου καὶ ἀγῶνες ὑπὲρ τῆς υπάρξεως τοῦ Σχολείου τῶν Κάτω Ριζῶν καὶ Βαρδουνοχωρίων, καὶ, ἐν ἀληθείᾳ, καύχημά μου ἦθελον λογιζέσθαι ταῦτα, καὶ τὰ ἔτι τούτων πλεῖον, εἰ μόνον τὴν ὑπαρξίν τοῦ Σχολείου τούτου ἔβλεπον· ἤδη ὁμως, μοὶ φαίνεται, τὰ πάντα εἰς μάτην καταντῶσιν, ἥτε ἡ διάλυσις καὶ μηδενισμὸς τοῦ Σχολείου εἶναι ἐπόμενον.

Ἡ πρὸς τὸν Διοικητὴν Λακεδαιμόνος καὶ Μονεμβασίας διαταγὴ τῆς ἐπὶ τῆς Δημ. Ἐκπαίδ. Γραμματείας, δι' ἧς ἐφωδιάσθην πρὸς ὑποχρέωσιν τῶν συνδρομητῶν καὶ Μοναστηρίων, ἡ διόλου δὲν θέλει πορίσει οὐδεμίαν βοήθειαν, καὶ διὰ τὴν δυστροπίαν τῶν καὶ διότι τὸ Διοικητήριον ἴσως διὰ τὰς περιστάσεις δὲν θέλει νὰ τοὺς ὑποχρέωσῃ αὐστηρὰ, ἢ καὶ ἂν ἐνεργήσῃ, εἰς ὀλιγώτατα θὰ ἠμπορέσῃ.

Στερούμενος καὶ αὐτῶν τῶν τῆς ὁδοπορίας ἐξόδων, εἶμαι βεβιασμένος ἐντεῦθεν νὰ παραιτηθῶ ἂν δὲ ἡ Ὑμετέρα

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
« ΤΟ ΞΗΡΟΚΑΜΠΙ »

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὸν Σύλλογον
Ἀποφοίτων Σχολείων Φάριδος

Ἔδρα :
Ἀθήναι, Φειδίου 6 — Τηλ. 629.216

Διὰ τὴν σύνταξιν :
ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΚΑΤΣΟΥΛΑΚΟΣ
Καθηγητὴς Φιλολογίας
Γρ. Κυθωνίων 12, Κάτω Πατήσια

Ἐξοχότης κρίνη εὐλογον νὰ μοι δοθῇ χρήματα ὀλίγα, μὲ τὰ ὅποια βοηθοῦμενος νὰ ἐκστρέψω ὀπίσω, εἶναι ἐνδεχόμενον, ἢ ἐγὼ σῆθις νὰ λαθῶ γενομένης καὶ βοήθειάς τινος ἐκ τῶν ἐκεῖ μέσον τοῦ Διοικητηρίου, ἢ τουλάχιστον ν' ἀφήσω ἓνα ἐκ τῶν μαθητῶν μὲ ὀλίγον μισθόν, τὸν ὅποιον καὶ Ἀντιπρόσωπον ἔγω ἀφιμένα τώρα.

Τῇ 4ῃ Αὐγούστου 1831,
ἐν Ναυπλίῳ

Μὲ τὸ προσήκον σέβας καὶ εὐπειθὲς τῶν προσταγῶν τῆς Ὑμ. Ἐξ ὑποσημειοῦμαι

Θεόφιλος Λουλούδης, Ἱεροδιάκων
Ἄνδριος

Πρὸς τὸ Σ. Διοικητήριον Λακεδαιμόνος καὶ Μονεμβασίας.

Ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ σχολείου τῶν Κάτω Ριζῶν καὶ Βαρδουνοχωρίαν βλέπουσα ὅτι χρήματα πρὸς τελειοποίησιν τοῦ ὀλίγα ἔτη ἀναγκαιοῦσιν, ὅτι ὁ Διδάσκαλος Ἱεροδιάκων κ. Θεόφιλος Λουλούδης ἀρξάμενος τῶν χρεῶν αὐτοῦ ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1829 μετ' ἐπιμελείας μέχρι τοῦδε καὶ μὴ λαβὼν τοὺς μισθοὺς του κατὰ τὸ ὄπ' ἀριθ. 624 τοῦ 1830 Διάταγμα τῆς Σ. Κυβερνήσεως. . . ἀναχωρεῖ. Ὅτι ἡμεῖς ἄλλην βοήθειαν δὲν ἔχομεν ἐκτὸς τῆς εἰς τὸ Διοικητήριον εὕρισκομένης ὁμολογίας τοῦ μακαρίτου Γρηγορίου

τοῦ Κούμαρη ἡγουμένου πρὸς τὴν χρηματικὴν Τράπεζαν ὅτι ἡ κατάθεσις τῶν συνδρομητῶν ἀθετεῖται παρὰ τῶν ἰδίων. Τὰ τοιαῦτα ὅλα παρατηροῦσα ἡ Ἐπιτροπὴ καὶ τὸν κλονισμόν τῆς Σχολῆς ἐκ τῶν τοσοῦτων ἐξόδων. . . σκοποῦσα νὰ τ' ἀναγγείλῃ πρὸς τὸ Σ. Διοικητήριον, παρακαλεῖ, ὅπως περὶ τούτων ἀναφερθῆτε πρὸς τὴν Α.Ε. τὸν Σ. ἡμῶν Κυβερνήτην ἀναγγείλατε ἐν ταῦτῳ καὶ τὴν ἀνάγκην τῶν φώτων νεολαίας πολυαριθμοῦ ἐκ παντοδαπῶν χωρίων ἀπορούντων ἀπὸ τὰ μέσα τὰ πρὸς ὑποστηριγμὸν Σχολῆς καὶ τὰς ἡμετέρας ἱκεσίας εἰς τὸ νὰ παρασταθῇ νὰ προσστατεύσῃ καὶ τὸ Σχολεῖον τοῦτο. καθὼς καὶ ἀλλαχοῦ. . .

Μὲ τὴν παράκλησιν πρὸς τὸ Σ. Διοικητήριον εἰς τὰς αἰτήσεις μας μένομεν καὶ μὲ τὸ προσήκον σέβας ὑποσημειοῦμεθα.

Ἐκ τῶν Κάτω Ριζῶν τῇ 10ῃ Ἰουλίου 1831

Ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Σχολῆς τῶν Κάτω Ριζῶν καὶ Βαρδουνοχωρίων.

Ν. Γιατράκος
Θ. Λιακάκος
Γ. Κομνηνός

ΤΑ ΧΩΡΙΑ ΜΑΣ ΤΟ 1830

Δημοσιεύομεν κατωτέρω κατάλογον τῶν χωρίων τῆς περιοχῆς μας καὶ τῶν διαβιουσῶν εἰς αὐτὰ οἰκογενειῶν (γενῶν) τοῦ ἔτους 1830.

Ἅγιος Βασίλειος	3	Κοτσαντίνα	4
Ἄρκασιάδες	25	Κουμουστά	79
Ἄρνα	65	Λιακαίικα	4
Γοράνοι	58	Λιαντίνα	4
Διπόταμα	22	Πολιάνα	4
Καμίνια	4	Ποταμιά	13
Κατσουλαίικα	4	Σωτήρα	61

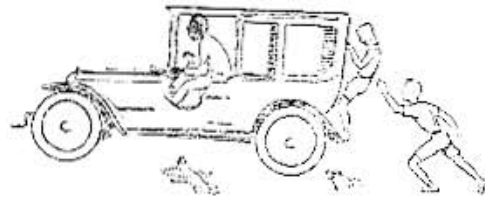


Τό πρώτο αυτόκίνητο στο Ξηροκάμπι

Ήταν ένα άπομεσήμερο τοῦ 1905. Τό Δημοτικό σχολεῖο εἶχε σχολάσει καί τά παιδάκια ξεχύθηκαν στούς δρόμους τοῦ χωριοῦ καί πεινασμένα τρέχαν ξεφωνίζοντας καί παιχνιδίζοντας γιά τά σπίτια τους. Τά πιό πολλά θά περνοῦσαν ἀπό τήν πλατεῖα. Ὅταν φθάσαν ὁμως ἐκεῖ, εἶδαν ἕνα παράξενο θέαμα. Ἐξώ ἀπό τίς καμάρες τοῦ Κομνηναίουκο σπιτιοῦ (σημερινή ἰδιοκτησία Τεκόση) ἦταν ἀραγμένο ἕνα παράξενο τετράτροχο ὄχημα καί στό μπροστινό κάθισμα καθιστός καί καμαρωτός ἕνας... ἀράπη! Τά παιδιά ξαφνιάστηκαν! Ποτέ τους δέν εἶχαν δεῖ τετράτροχο χωρίς ἄλογα ἀλλά πρό πάντων δέν εἶχαν δεῖ ἕναν κατάμαυρο ἄνθρωπο· ἕναν ἀράπη! Σκιαγμένα στήν ἀρχή, ξεθαρεμένα ὁμως μετά πλησιάσαν καί περιτριγυρίσαν τό ὄχημα μέ τόν ἀράπη πού δέν τῶ... ἄρπαζε νά τῶ φάη, ἀλλά τῶ κοιτοῦσε μέ καλωσύνη καί μέ χαμόγελο, ἀφίνοντας ἔτσι νά φαίνωνται τῶ κάτασπρα δόντια του. . .

Μάθαν σέ λίγο ὅτι τό ὄχημα αὐτό ἦταν ἕνα «αὐτοκίνητο», γιά τό ὅποῖον τοῦς εἶχε μιλήσει ὁ δύσκαλος, ἀλλά ποτέ τοῦς δέν τό εἶχαν ἀντικρύσει. Μάθαν ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης του λεγόταν Ἄρνιωτης, συγγενής τοῦ συγχωριανοῦ μας, μακαρίτου τώρα, Εὐαγγέλου Ἄρνιωτη. Εἶχε ἀφιχθῆ στό χωριό μας, μέ ὄδηγό τόν μεγαλοπρεπή ἀράπη, σιγά - σιγά ἀπό τόν γεμάτο λάκκους καρόδρομο τοῦ χωριοῦ μας, γιά νά ἐπισκεφθῆ τόν συγγενῆ του. Δουλειό του ἦταν νά διατηρῆ θίασον. . . ἀπό σκύλους καί γάτους γυμνασμένους καί νά διασκεδάξῃ μέ τίς παραστάσεις του τοῦς Ἄθηναίους στό τότε γνωστόν ὡς «θέατρον Ἄρνιωτη», στήν ὁδὸ Ἄκαδημίας, ὅπου τῶ σημερινά «Ὀλύμπια» ἢ «Λυρική Σκηνή». Πεῖνα δέν

νοιώθαν πιά οἱ μικροί γιά νά πᾶνε στό σπίτι τους. Τῶ εἶχε καθηλώσει τό παράξενο θέαμα. Τό αὐτοκίνητο καί ὁ ἀράπης. Ὅταν ὕστερα ἀπ' ἀρκετῆ ὥρα ὁ ἀράπης, ἔβαλε ἐμπρός μέ τήν «μανιβέλλα», ἀφοῦ βέβαια κατέβηκε ἀπό τό αὐτοκίνητο, στό παιδιά ἔκανε ἐντύπωση τό γεγονός ὅτι, ἐνῶ ἡ μηχανή δούλευε, τῶ ἀμάξι δέν ἔφυγε, ἀλλά... περίμενε ν' ἀνέβῃ πρῶτα ὁ ἀράπης ἐπάνω. . . Σέ λίγο λοιπόν ξεκίνησε. Ὅλι τότε τῶ παιδάκια τρέξαν, μέ φωνές θαυμασμοῦ, ζοπίσω του. Ὁ θαυμασμός ἦταν



πρῶτα γιά τόν ὄδηγό ἀράπη κι ἔπειτα γιά τό κινούμενο χωρίς ἄλογα ὄχημα. . . Ἐτσι λοιπόν πρωτοεἶδαν οἱ μικροί καί οἱ μεγάλοι, ἀλλά ἀταξιδευτοί, Ξηροκαμπίτες τό πρώτο αὐτοκίνητο στό χωριό. Ἀφοῦ ὁμως ὁ λόγος εἶναι γιά τό πρώτο αὐτοκίνητο, πού πάτησε στό Ξηροκάμπι, ἀξίζει ν' ἀνατρέξουμε καί νά ἐρευνήσουμε τί γινόταν στό πρό τοῦ αὐτοκινήτου χρόνια. . .

Στά χρόνια λοιπόν ἐκεῖνα τῶ μέσα συγκοινωνίας στό χωριό μας ἦταν τῶ «κάρρα» καί οἱ «καρρότσες». Οἱ καρρότσες, τετράτροχες πάντα, πού τίς σέρναν ἀπό δύο ἕως τέσσερα ἄλογα, ἦσαν τῶ ἐπιβατηγά ἀμάξια (τῶ λεωφορεῖα νά ποῦμε) τῆς ἐποχῆς. Ἦσαν στεγασμένα μέ караβόπανο καί μέσα εἶχαν δύο σειρές καθίσματα (πάγκους) δεξιά καί ἀριστερά. Ἐκεῖ ἐπάνω κάθονταν ἀντιμέτωποι οἱ ἐπιβάτες, πού πηγαῖναν στήν

Σπάρτη. Ἄν τύχαινε νά μὴν χωροῦν ὄλοι, ἔμπαινε καὶ κανένα σκαμνάκι. Ἡ τιμὴ τοῦ εἰσιτηρίου τότε μετριόταν μὲ . . . δεκάρες. Τέτοιες καρότσες συγκοινωνίας εἶχαν οἱ, μακαρίτες πιά, Ἄνδρέας Φεγγαράς, Ἀριστείδης Πουλακάκος καὶ Σαράντος Γάββαρης. Κατὰ τὴν ἐκτέλεσι τοῦ δρομολογίου πρὸς Σπάρτην γινόταν ἕνας σταθμὸς στὸ Σκλαβοχώρι ὅπου ἐτάιζαν, ἐπότιζαν καὶ ξεκούραζαν τὰ ἄλογα, γιατί σὲ λίγο θάπαιρναν τὴν ἀνηφοριὰ τῆς «κουρκούλας». . . . Ταξίδευαν ὁμως καὶ γιὰ τὸ Γύθειο οἱ καρρότσες τὴν ἐποχὴ τῶν θαλασσιῶν λουτρῶν.

Τὰ κάρρα δίτροχα ἢ τετράτροχα τὰ σέρναν ἀπὸ ἓνα ἕως τέσσερα ἄλογα. Αὐτὰ ἦσαν τὰ φορητὰ μεταφορικά μέσα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἰδιοκτῆτες τους ἦσαν οἱ μακαρίτες Γεώργιος Κριτσιμηλιὸς καὶ Χαρίλαος Ξανθάκος (μὲ παραγωγέα τὸν γνωστὸν εἰς ὄλους μας μπάμπι - Θρασύβουλο, πού κοί σήμερα ἀκόμη εἶναι πράκτωρ φορητῶν αὐτοκινήτων). Τὰ δρομολογία τους ἦσαν Ξηροκάμπι - Γύθειο καὶ Ξηροκάμπι - Τρίπολις. Στὸ Γύθειο πηγαῖναν τακτικότερα. Μετέφεραν κυρίως λάδι, σῦκα, πορτοκάλια, καρύδια, κουκούλια κ.λ.π. γιὰ τὰ καΐκια. Ξεκινουσαν συνήθως ἀπὸ βραδὺς διανυκτερεύαν

στὴν Τάραψα καὶ πρωὶ - πρωὶ φεύγαν γιὰ τὸ Γύθειο. Ἀπὸ ἐκεῖ φόρτωναν γιὰ τὸ Ξηροκάμπι καὶ τὰ γύρω χωριά ἀποικιακὰ κυρίως εἶδη, ἀλεύρια, ξυλεῖα κλπ.

Τὸ ἴδιο, ἀλλὰ κατὰ πιὸ ἀραιὰ διαστήματα, γινόταν μὲ τὴν Τρίπολι. Τὸ ταξίδι πρὸς τὰ ἐκεῖ ἦταν εἰκοσιτετράωρο, μὲ ὀλιγόωρους σταθμοὺς «στοῦ Βρουλιὰ τὰ Χάνια» καὶ στοῦ «Μπακούρου τὰ χάνια» ὅπου ὁ δρόμος πρὸς Ἀράχωβα. Ἐκεῖ βρῖσκαν κρασί, ἐληές, τυρί, κανένα μπακαλιαράκι, σανὸ καὶ νερό γιὰ τὰ ζῶα καὶ. . . εὐκαιρία γιὰ κάνα δυὸ ὧρες ὑπνάκο στὰ πεταχτά.

Στὰ πιὸ παλιὰ ἀκόμα χρόνια τὰ μέσα συγκοινωνίας, ἦσαν τὰ ζῶα, κυρίως μουλάρια. Καραβάνια μουλαριῶν μετέφεραν τίς μεγάλες ποσότητες ἐμπορευμάτων ἀπὸ τὰ χωριά μας ὅπως καραβάνια ἀλόγων καὶ μουλαριῶν μετέφεραν τοὺς προσκεκλημένους σὲ γάμους, τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους τῶν μελλονύμφων, τὸ λεγόμενο τότε «ψίκι». . .

Ἄλλα αὐτὰ τὰ ἀντικατέστησε σήμερα τὸ αὐτοκίνητο. Ἀξίζει νά σημειωθῇ ἀκόμη, ὅτι τὸ πρῶτο ἐπαγγελματικὸ αὐτοκίνητο στὸ Ξηροκάμπι τὸ ἔφερε στὰ 1921 ὁ μακαρίτης Ἰωάννης Κακαγιάννης καὶ ἐκτελοῦσε τὴν συγκοινωνία Ξηροκαμπίου - Σπάρτης.

Παναγιώτης Ματθαῖος

ΑΠΟ ΤΗ ΛΑΪΚΗ ΣΟΦΙΑ

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

- Τὸ πολυσπληγούμενο νερό πάει καὶ στὸν ἀνήφορο.
- Τ' ἀμπέλι θέλει ἀμπελουργό, τὸ σπίτι νοικοκύρη.
- Ἄκου γέρου συμβουλή καὶ παιδεμένου γνώση.
- Ἡ τύχη καὶ τὸ γυαλί δὲν κρατοῦν καιρὸ πολὺ.

ΣΗΜΕΡΑ πού ή όμορφιά χάνεται, τó μπετόν δημιουργεί πόλεις - αντίγραφα, ή τεθλασμένη μᾶς επιβάλλεται σάν μοναδικότης και ή εύχαρίστησις τού ματιού θυσιάζεται στόν κρύο και άνέκφραστο ναό τῆς πρακτικότητος και «λειτουργικότητος», λίγοι άνθρωποι, μεμονωμένες φωνές ή σύλλογοι, επιτροπές, ακόμη λίγοι φωτισμένοι λαοί, αγωνίζονται τόν άγώνα τῆς όμορφιάς και τῆς γραφικότητος· αγωνίζονται νά περισώσουν ό,τι μπορούν, νά διαφυλάξουν από τήν σκαπάνη ό,τι απέμεινε, νά διατηρήσουν τήν γραφικότητα στις λίγες γωνιές, στις λίγες πολιτείες πού είχαν τήν τύχη νά σμιλευθούν, νά ζωγραφισθούν από τó μεράκι τού παλιού τεχνίτη και όχι από τήν βιασύνη τού ώρομισθίου μάστορα ή τήν «ροϊκή» συνείδηση τού σημερινού εργολάβου. Κτίρια, πλατείες, γεφύρια χαρακτηρίζονται διατηρητέα, δλόκληρες συνοικίες διαφυλάσσονται σχολαστικά αναλλοίωτες, χωριά σταματούν λές τά ρολόγια τους, ειδικές άδειες απαιτούνται για τήν τοποθέτηση και ενός μόνο καρφιού. 'Η διαφύλαξις τών παλιών χαρακτηριστικών οικοδομημάτων, ή μίμησις τῆς παλιάς άρχιτεκτονικής γραμμῆς, ή διατήρησις τού «χρώματος», έχουν κάνει τις συνοικίες αυτές, τά χωριά, τις πόλεις αυτές άξιοθέατα μοναδικά, όσες μέσα στην έρημική από έρεθίσματα πολεοδομική πραγματικότητα.

Τό δικό μας χωριό χτισμένο πρόσφατα, μετά τήν επανάσταση και τήν έγκατάληψη τών όρεινών χωριών, πέραν τών όμολογουμένως σπανίων φυσικών καλλονών και τῆς χαρακτηριστικῆς νεοελληνικῆς γραμμῆς, με τά καλοφτια-

γμένα διώροφα σπίτια, τις βεράντες και τά μπαλκόνια, τις αυλές, τά λουλούδια, τά χρώματα, δέν έχει άφθονα τά στοιχεία εκείνα, τά όποια θά μπορούσαν νά τó χαρακτηρίσουν σάν γραφικό, θά τού προσέδιδαν «χρῶμα», τó χρῶμα τῆς Κουμουστᾶς λ.χ. ή τών άλλων όρεινών χωριών μας, με τήν άμετρη χρησιμοποίηση τῆς πέτρας, τις καμάρες, τις τοξοειδείς αὐλόπορτες, τις κατακόκκινες κεραμοσκεπές, τά χαγιάτια τά ξύλινα, τούς πλακόστρωτους δρόμους, τις πετροχτισμένες βρύσες, τις παλιές εκκλησίες. 'Ελάχιστες οί εύκαιρίες στόν διαβάτη νά ξεκουράση τó μάτι του, νά χαρή κάτι άληθινά κομψό και προσεγμένο, νά θυμηθῆ, νά αισθανθῆ δεμένος με τó παρελθόν· λίγα τά άντικείμενα, λίγα τά έρεθίσματα.

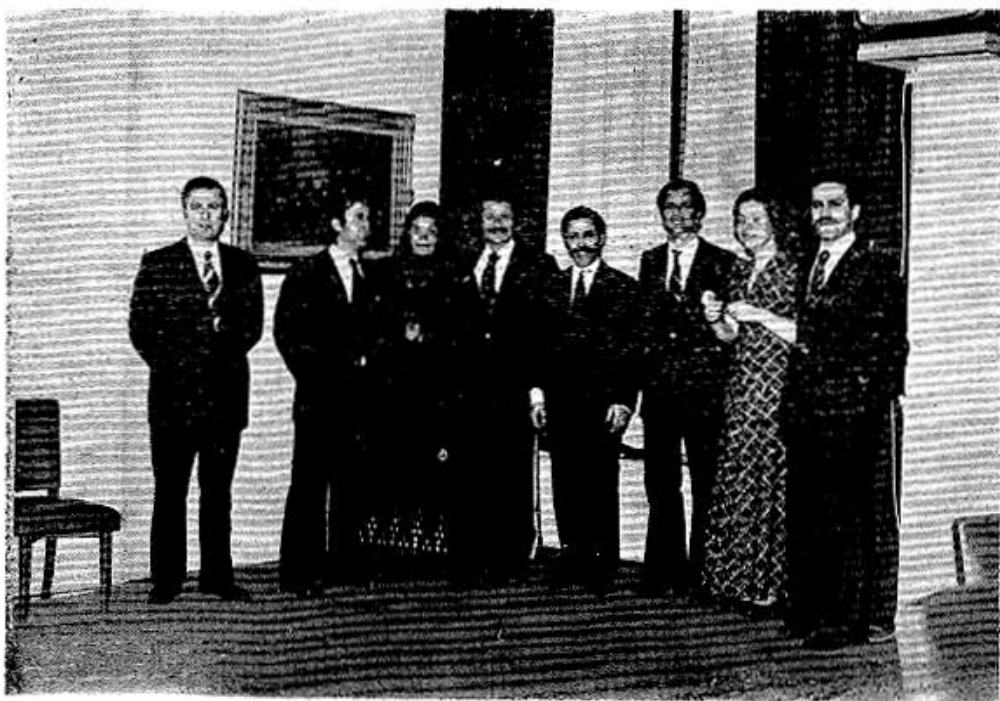
'Υπ' όψιν είχαμε πάντοτε νά γράψουμε κάτι για τά στοιχεία αυτά, νά τά περιγράψουμε, νά τά προβάλουμε· σήμερα, δυστυχώς, θά αναφερθούμε σέ δύο από αυτά τά στοιχεία, όχι για νά τά προβάλουμε, αλλά για νά ζητήσωμε τήν διαφύλαξίν τους. 'Εννοούμεν τά λίγα πέτρινα παλιά πηγάδια πού συναντάμε ακόμη στους δρόμους τού χωριού μας και τά άνεπανάληπτα γεφύρια πού μᾶς έξυπηρετούν ακόμη κατά μήκος τῆς Ρασίνας.

Τό πηγάδι τού 'Αιβαλιώτη στά Μυλοβάγενα (!!!), τού Γιατρίδη και τού Καλαμπόκη, πέτρινα, φτιαγμένα με φροντίδα, με τά σημάδια τού σχολιού ακόμη στά χείλη τους και τήν ιστορία μιᾶς εποχῆς, τῆς εποχῆς τῆς στάμνας και τῆς «ρούγας», είναι αυτά πού μᾶς έρχονται στό νοῦ. Τό τελευταίο είναι αυτό πού κινδυνεύει και μάλιστα με

απόφαση της Κοινότητας: αίτιολογία ή παρακώλυσις της κυκλοφορίας, όμως όχι σοβαρή μέχρι τώρα, από ό,τι ξέρομε. Έμεις παρακαλούμε να ανακληθῆ ἡ καταδίκη.

Τὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ τέσσερα γεφύρια τῆς Ρασίνας πῶνω ἀπὸ τὸ Γυμνάσιο, τὸ Ἑλληνικὸ γεφύρι, μὲ τίς γνωστὲς ἀρχι

μου «σκεπάστηκε» κυριολεκτικὰ ἀπὸ μιὰ πλάκα τσιμέντινη, ποὺ προεξέχει δεξιὰ καὶ ἀριστερά, παράγων καὶ ἀσύμμετρα τοποθετημένη. Βέβαια θὰ ὑποστηριχθῆ ὅτι ἡ διαπλάτυνση ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἂν καὶ δὲν ἀντιλαμβανόμεθα τί ἐξυπηρετεῖ αὐτὴν τὴν σιγμῆ, ἔχομε νὰ παρατηρήσωμε ὅτι ὑπῆρχαν καὶ



Τὰ Μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Συλλόγου μας

τεκτονικὲς ἀρετὲς καὶ τὴν ἱστορία τῶν δεκάδων αἰώνων, θὰ φανταζόταν κανεὶς ὅτι θὰ ἦταν σεβαστὸ, ἱερό· κι ὁμως πρὸ καιροῦ κινδύνεψε ἀπὸ τὴν ἄστοχη καὶ ἀφρόντιστη κοπὴ μιᾶς καρυδιάς - Τὸ τρίτο, ἡ Πετροκαμάρα καὶ τὸ τελευταῖο, στὸ δρόμο Κουμουστᾶς - Γόλας (ἀξιόλογο δεῖγμα τῆς γεφυροποιίας μιᾶς ἐποχῆς, γιὰ τὸ ὁποῖο ἐλπίζομε ὅτι θὰ γράψωμε στὸ μέλλον) δὲν ἀντιμετώπισαν μέχρι σήμερα κινδύνους. Ὅμως τὸ δεύτερο, στὸν Καταρράκτη, δέχθηκε τὴν ἐπίθεση τοῦ μετετῶν· μὲ προφανῆ αἰτιολογία τὴν διαπλάτυνση τοῦ δρό-

λῦσεις πάμπολλες καὶ ἐν πάσει περιπτώσει καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι λόγῳ σπουδῶν κ.λπ. θὰ μπορούσαν νὰ προτείνουν, νὰ συμβουλευσοῦν καὶ νὰ ὑποδείξουν· ἡ ἀποστολὴ τοῦ πρώτου «καλουπιτζῆ» ἦταν βέβαια εὐκόλη, δὲν γνωρίζομε ὁμως πόσο εὐκόλη, ἐὰν δυνατὴ, θὰ εἶναι ἡ διόρθωση ἐνὸς τέτοιου ἀνοσιουργήματος· ἓνα ἀπὸ τὰ τέσσερα ἀριστοργήματα τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, τῶν πατέρων μας «χάθηκε» ἀπὸ τὰ μάτια μας. . . .

Ο ΔΡΟΜΟΣ γι' την Κουμουστά δέν θά άργήση νά γίνη πραγματικότης. Όμως πρὶν ἀκόμη άρχίση ὄλοι μας ἐλπίζουμε, καὶ ὄλοι μας θά αγωνισθοῦμε γι' αὐτό, τὸ πέρασμά του ἀπὸ τὴν χαράδρα τοῦ Ἀνακόλου, νά μὴν τὴν καταστρέψη, νά μὴν τῆς ἀφήση πληγές καὶ ἡ χρῆση τοῦ φουρνέλλου νά περιο-

ἴΑρνα κυριολεκτικὰ τοπίο σεληνιακό. θλιβερὴ «δημοσιά».

ΜΠΟΡΟΥΜΕ ἄφοβα πιά νά ποῦμε, πὼς ὁ ἐτήσιος χορὸς τοῦ ΣΑΣΦ στὴν Ἀθήνα καθιερώθηκε καὶ ἐπιβλήθηκε σάν μία μεγάλη ἐκδήλωση τοῦ εἴδουςτου.



Ἀπὸ τὸ χορὸ τοῦ Σ. Α. Σ. Φ. στὴν Ἀθήνα.

ορισθῆ ἐκεῖ ὅπου τὸ χτίσιμο μᾶς μάνδρας θά μπορούσε νά πλατύνη τὸν ἤδη ὑπάρχοντα δρόμο, ὁ ὁποῖος ἐξ ἄλλου, γιὰ τὴν μικρὴ αὐτὴ διαδρομὴ, δέν χρειάζεται νά εἶναι ἰδιαίτερα πλατύς.

Όλοι μας ἔχομε στὸ νοῦ τὸ πρόσφατο σχετικὰ παράδειγμα τῆς βρύσης τοῦ ἸΑΙ - Γιάννη στοὺς Γοράνους ἀπὸ νεραϊδογειτονιά, μὲ τὶς καρυδιές τὶς πανώψηλες, τὴν βλάστηση τὴν ὀργανιστικὴ, τὶς γοῦρνες γιὰ τὸ πότισμα τῶν κήπων, τὶς λεκάνες καὶ τὶς ποτιστρες τῶν ζώων, ἔγινε μὲ τὸ ἀφρόντιστο καὶ ἐγκληματικὰ βιαστικὸ πέρασμα τοῦ δρόμου γιὰ τὴν

Ἡ προσπάθεια γιὰ τὴν καθιέρωσή του ξεκίνησε κάποιον Χειμωνιάτικο βράδυ, πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια, ἀπὸ τὸν τότε πρῆνα τοῦ Συλλόγου, καὶ παρὰ τὶς ἀπαισιόδοξες προβλέψεις καὶ ἀποθαρρυντικὲς «συμβουλές» ὀρισμένων, τὴν ἔλλειψι καὶ τῆς στοιχειώδους ἔστω πείρας καὶ τὶς ἀναρίθμητες ἄλλες δυσκολίες, οἱ κόποι μας τελικὰ δέν πήγανε χαμένοι. Φέτος ἦταν ἡ τρίτη κατὰ συνέχεια φορὰ πὺ ἔγινε ὁ χορὸς. Περίπου 300 ἄτομα συγκεντρώθηκαν στὴν αἴθουσα δεξιῶσαν τοῦ Ξενοδοχείου «Ambassadeurs» στὶς 18 τοῦ Μάρτη καὶ γλέντησαν ὡς

τό προϋ, τονίζοντας έτσι, για μία ακόμη φορά, ότι και οι προϋποθέσεις και οι δυνατότητες και η διάθεση υπάρχουν για μία πιο ενεργό και θετική συμβολή και ακόμη συμμετοχή, στην προώθησι και επίτευξι των σκοπών του Συλλόγου μας.

●

ΠΙΣΤΕΥΟΥΜΕ ότι διά της ιδιωτικής πρωτοβουλίας και δραστηριότητας και της οργανωμένης και όρθολογιστικής κινήσεως των δυνάμεων, που άναμφισβήτητα διαθέτει, προς συγκεκριμένους στόχους, είναι δυνατόν να γίνουν θαύματα. Είναι καιρός πιά να υιοθετήσουμε και μεις αυτό το σύστημα δραστηριότητας και ενέργειας και αφού το έναρμossουμε με τις δυνατότητές μας, να κινηθούμε έτσι για κάθε τι που έχει σχέση με τον τόπο μας. Άς μή τα περιμένουμε όλα από το Κράτος. Άλλωστε μία ανθρώπινη Κοινωνία τότε μόνο μπορεί να προοδεύσει και να πάει μπροστά, όταν τα μέλη της συμμετέχουν στις προσπάθειές της για την υλοποίησι σχεδίων και προγραμμάτων, από την πραγματοποιήσι των οποίων εξαρτάται άποκλειστικά ή καλύτερη τύχη των πολιτών της.

●

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ των επισκεπτών του χωριού μας, κατά την διάρκεια των έορτών του Πάσχα, ξεπέρασε κάθε δυνατή πρόβλεψη. Ευχόμαστε οι έκ του τόπου μας τουλάχιστον καταγόμενοι, να τό θυμούνται και νατό επισκέπτονται πιο συχνά. Στο κάτω - κάτω, έχουν υποχρέωση να τό κάνουν αυτό, γιατί τώρα και περισσότερο από κάθε άλλη φορά τους έχει ανάγκη τό χωριό μας. Τώρα, που βρίσκεται σε μία μεταβατική περίοδο, όπως όλη ή Έλληνική Έπαρχία. Γιατί, όταν άργότερα οι ίδιοι από

ανάγκη θα ΚΑΤΑΦΕΥΓΟΥΝΕ σ' αυτό, τότε θάναι ίσως άργά. Θα τους έχει εγκαταλείψει τό ίδιο. Τότε θάχει εκλείψει ή συνοχή και ό σύνδεσμος που κρατάνε σφιχτά ακόμη τό χθές και τό σήμερα. Ίσως, όλα αυτά να φαίνονται υπερβολικά. Ναι, αλλά ό κίνδυνος αυτός θα έφανισθή σίγουρα, αν συνεχισθή για πολύ ή κατάστασις αυτή της έλλείψεως ενδιαφέροντος για τό τόπο μας και της εγκαταλείψεως.

●

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ, σε μερικά σημεία του χωριού μας, διαπιστώσαμε με άνησυχία ότι ώρισμένοι, κατά την εκτέλεσι διαφόρων οικοδομικών έργων, παραβιάζουν όχι μόνο τους κοινοχρήστους χώρους, που ως γνωστόν άνήκουν στην Κοινότητα ή άλλως σ' όλο τό Χωριό, αλλά και τους στοιχειώδεις κανόνες της τοπικής άρχιτεκτονικής. Και είδαμε άχρωμα και άμορφα κατασκευάσματα από βετοναγκά, μακρά και πέρα του χρησίμου και υγιούς της λειτουργικότητας της κατοικίας, από ευρύτερη έννοια, έτσι που έκτός από τη διάρρηξι της σχέσεως ανθρώπου - άνθρωπογενούς περιβάλλοντος δηλαδή, αν μπορεί να είπωθή της δικιάς τους ζημιάς, άθελά τους τραυματίζουν και την σύνθεσι του επικρατήσαντος άρχιτεκτονικού ρυθμού - υποβλητικού περιβάλλοντος, υπερβαλλούσης φύσεως.

●

Μήπως ή Κοινότητα, σε συνεργασία με την Ύπηρεσία Πελοδομίας, θα μπορούσε να ενημερώνη και να προστατεύη; Δέν φαίνεται να ναι και πολύ δύσκολο. Νομίζουμε πως έτσι θα προσφέρη στους μεταγενέστερους μία πολύ σημαντική ύπηρεσία. Θα τους παραδώσει ένα περιβάλλον ζωντανό, ελεύθερο, άβλαβές, κατάλληλο για να ζήσουν και να δημιουργήσουν.

Οικονομική συμπαράσταση προς την Κοινότητα Ξηροκαμπίου

Ἐν ὄψει τῶν ἐπικειμένων ἀπαλλοτριώσεων τῶν πέριξ τοῦ Κοινοτικοῦ σταδίου Ξηροκαμπίου χώρων, πρὸς διεύρυνσιν αὐτοῦ εἰς τὰς νομίμους διαστάσεις κατὰ τὸ ὑπάρχον τοπογράφημα, καὶ δεδομένου ὅτι τὸ ἀπομένον εἰς χεῖρας τῆς Κοινότητος Ξηροκαμπίου ἐπὶ τῇ σκοπῇ τούτῳ ἐκ δωρεᾶς τοῦ ἀειμνήστου εὐεργέτου Σωτηρίου Λιακάκου χρηματικὸν ποσὸν τῶν διακοσίων ἑξήκοντε χιλιάδων (215.000) δραχμῶν δὲν ἐπαρκεῖ πρὸς πληρωμὴν τῶν καθ' ὧν στρέφεται ἡ ἀπαλλοτριώσις, ὁ Σύλλογος Ἀποφοίτων Σχολείων Φάριδος, θεωρῶν καθήκον αὐτοῦ νὰ ἐνισχύσῃ τὴν κοινότητα Ξηροκαμπίου εἰς τὴν προστά

θειάν της νὰ ὀλοκληρώσῃ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ νομίμου χώρου πρὸς δημιουργίαν τοῦ κοινοτικοῦ μας σταδίου, θὰ παρακαλέσῃ συμπατριώτας μας, διαμένοντας εἰς Ἀθήνας, νὰ προεγγραφῶσιν ὡς δωρηταὶ εἰς προσαχθησομένην εἰς αὐτοὺς κατάστασιν μὲ χρηματικὸν ποσὸν τῆς ἐπιθυμίας των, τὸ ὅποιον θὰ προσφέρουν ἐπὶ ἀποδείξει εἰς τὴν Κοινότητα Ξηροκαμπίου εἰς πρώτην ζήτησιν.

Ἐάν ὑπάρξῃ περίσσευμα ἐκ τῶν ἐν λόγω δωρεῶν, τοῦτο θὰ διατεθῇ πρὸς διαμόρφωσιν τοῦ χώρου τοῦ σταδίου.

Ὁ πρόεδρος
Ἐλευθέριος Λάσκαρης

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ μπήκε καὶ οἱ ζέστες ἄρχισαν γιὰ καλὰ. Τὸ χωριό μας περιμένει τοὺς ἀνθρώπους του. Ἄλλοι θάρθουν ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἄλλοι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα κ.λπ. Δὲν θάταν ὑπερβολὴ ἂν λέγαμε ὅτι τὸ Χωριό εἶναι καλύτερο γιὰ τὶς καλοκαιρινὲς διακοπὲς ἀπὸ πάρα πολλὰ ξερονήσια καὶ πολύβουες παραλίες. . . .

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ, εὐχαριστεῖ τοὺς: Παῦλον Κομνηνόν, Ντίναν Ζόγκου ἐκ Γοράνων, Τζίμην Ἀλικάκον, Ἀφροδίτην Θεμάρα, Ἀρετὴν Μιχαλακοῦ, Τάκην Γ. Μανδραπήλιαν, Γεώργιον Δρεμπέλαν καὶ Χρ. Χίον, γιὰ τὴν ἐνεργὸν συμπαράστασιν τοὺς εἰς τὴν ἔκδοσιν τῆς ἑφημερίδος μας.

ANTI ΣΤΕΦΑΝΟΥ εἰς μνήμην τοῦ Ἀντισυνταγματάρχοῦ Ἡλίου Μανδραπήλια, ὁ κ. Ἰωάννης Κοκκῶνης, Συνταγματάρχης ἐκ Σκούρας καὶ ὁ κ. Βενιζέλος Καρκαμπάσης, προσέφεραν

τὸ ποσὸν τῶν 1.000 δρχ. ἕκαστος εἰς τὸν μουσικοαθλητικὸν σύλλογον Ξηροκαμπίου «ΑΠΟΛΛΩΝ». Ὅμοίως τὸ ἴδιο ποσὸν προσέφερε πρὸς τὸν «ΑΠΟΛΛΩΝΑ» καὶ ἡ κ. Πίτσα σοῦζ. Παναγ. Δογατζῆ εἰς μνήμην τοῦ πεθεροῦ της Γ. Δογατζῆ. Τοὺς ἀνωτέρω ὁ σύλλογος «ΑΠΟΛΛΩΝ» εὐχαριστεῖ θερμῶς.

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΜΑΣ ἰδιαίτερα εὐχαριστεῖ τὸν συμπατριώτη μας κ. Θεόδωρον Μακρῆν ἀπὸ τὴν Μούσγαν, γιὰ τὴ βοήθεια ποὺ προσέφερε κατὰ τὴν διάρκεια τῆς χοροεσπερίδας ποὺ διοργάνωσε ὁ ΣΑΣΦ τῆ Δευτέρα τοῦ Πάσχα στὸ χωριό. Ὅμοίως εὐχαριστεῖ θερμῶς τοὺς Παν. Πετροπαυλῆν - Στυλ. Λάσκαρην - Ἐλ. Λάσκαρην, συνεταιροὺς τῆς Porto Fino Pizza γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον τοὺς πρὸς τὸν Σύλλογόν μας.

Συντάσσεται ἀπὸ ἐπιτροπὴ μελῶν τοῦ Συλλόγου.

Ἐγραψαν:

Γεώργιος Θ. Καλκάνης

Παναγιώτης Ἡλ. Κομνηνός.

Ἐν Ξηροκαμπίῳ τῆς 23 - 4 - 74

Πρὸς

Τὸν Σύλλογον Ξηροκαμπιῶν

«Ἁγία Τριάς»

TORONTO CANADA

Φίλιτατοι συμπατριῶτες,

Εἴμεθα κάτοχοι τῆς ἀπὸ 7ης τρέχοντος ἐπιστολῆς σας καὶ τῆς ἐσωκλείστου ἐπιταγῆς, ἐκ 4000 δολλαρίων.

Τὸ πνεῦμα τῆς ἐπιστολῆς σας μαρτυρεῖ τὴν ἀγάπην σας διὰ τὸν τόπον ὅπου ἐγεννήθητε τὸ ἄθροισθὲν δὲ ποσὸν τῶν 4.000 δολλαρίων φανερώνει τὰ εὐγενῆ καὶ φιλόθρησκα αἰσθήματά σας.

Πράγματι τὸ ἐπιτελούμενον ἔργον ἀγιογραφίσεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Τριάδος εἶναι μέγα.

Ὁ μεγαλοπρεπὴς Ἱερὸς Ναός, τὸν ὁποῖον ἔκτισαν οἱ κατέρες μας μικρὸν δεῖγμα τῆς εὐγνωμοσύνης τους πρὸς τὸν Θεόν, εἶναι Βυζαντινοῦ ρυθμοῦ καὶ ὁμοία ἔπρεπε νὰ εἶναι καὶ ἡ ζωγραφικὴ τεχνοτροπία. Καλῆ τύχῃ δὲ εὗρομεν ἀγιογράφον ἄριστον, ἀποδίδοντα διὰ τοῦ χρωστικῆς τὴν Βυζαντινὴν εἰκονογραφίαν μὲ γλυκείας ἐκφράσεις καὶ θαυμασιὰς συνθέσεις, προκαλοῦσας θρη-

σκευτικὴν συγκίνησιν εἰς τὸν εὐλαβῆ προσκυνητὴν.

Εἴμεθα εὐτοχεῖς, διότι ὁ χρόνος, ἡ ξενιτεία, ὁ κόπος, αἱ δυσκολίαι, ἡ ἐνοχλητικὴ, πολλὰς φορές, παρότρυνσις διὰ εἰσφοράς χρηματικὰς δὲν ἀνέκοψαν τὸν θρησκευτικὸν ζῆλον σας καὶ τὰς ἀγίας ἡμέρας τοῦ Πάσχα ἔφθασε τὸ μήνυμα τῆς ἀγάπης σας διὰ τὸ ἱερὸν ἔργον τοῦ τόπου μας, ποῦ ἐλπίζομεν νὰ λάβῃ τέλος πλέον.

Διερμηνεύοντες τὰ αἰσθήματα τῶν κατοίκων τῆς ἐνορίας ἐκφράζομεν τὰ συγχαρητήριά μας καὶ τὰς εὐχαριστίας μας διὰ τὴν πολύτιμον συμβολὴν σας.

Εὐχόμεθα δὲ ὅπως ὁ Θεὸς εὐλογῇ τὰς οἰκογενεῖάς σας, χαρίσῃ υἱεὶαν καὶ πραγματοποιῇ κάθε εὐσεβῆ πόθον σας. Μὲ Χριστιανικὴν Ἀγάπην

Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Συμβούλιον

Ἰωάννης Π. Παναγιωτουνάκος, Ἱερεὺς
Κυριάκος Σουκιάτης, Ταμίας
Δημήτριος Δικαϊάκος, Σύμβουλος
Ἡλίας Σολωμός, Σύμβουλος
Γεώργιος Κουμουστιώτης, Σύμβουλος
Νικόλαος Μαυροειδῆς, Σύμβουλος

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΝ



Μεγάλην ἐπιτυχίαν ἐσημείωσεν ἡ τοπικὴ ὁμάς τοῦ «Ἀπόλλωνος» εἰς τὸ

πρωτάθλημα β' κατηγορίας Λακωνίας. Πράγματι ἐπὶ δέκα ἀγώνων ἐσημείωσε 8 νίκας καὶ δύο ἰσοπαλίας. Τὰ ἀποτελέσματα ἀναλυτικῶς ἔχουν ὡς ἑξῆς:

Σπαρτιακὸς - Ἀπόλλων Ξηρ. 1 - 4
Ἀπόλλων Ξηρ. Ζαχαριάς Σκούρας 2-1
Ἀπόλλων (Καλ.) - Ἀπόλλων Ξηρ. 1 - 1
Ἀπόλλων Ξηρ. - Δάφνη Γερακ. 6 - 2
Ἀπόλλων Ξηρ. - Θεραπνιακὸς Γκ. 3 - 2
Ἀπόλλων Ξηρ. - Σπαρτιατικὸς 2 - 0
Ζαχαριάς Σκ. - Ἀπόλλων Ξηρ. 1 - 2
Ἀπόλλων Ξηρ. - Ἀπόλλων Καλ. 3 - 2
Δάφνη Γερ. - Ἀπόλλων Ξηρ. 1 - 1
Θεραπνιακὸς Γκ. - Ἀπόλλων Ξηρ. 1 - 4

Δημήτριος Π. Κουντούρης

Ὁ Γεροπλάτανος

Περήφανος κι ἀγέρωχος λικνιέσαι στὸν ἀγέρα,
τῆς πάχνης οἱ σταλαγματιῆς στή ρίζα σου κυλοῦνε,
καὶ μέσ' ἀπὸ τ' ἀχόρταγο καὶ διψασμένο χῶμα
κάνουν προσπάθεια ἀπὸ τῆ γῆ στά κλώνια ν' ἀνεβοῦνε.
νὰ δώσουν στὸ γερὸ κορμὶ κουράγιο ν' ἀψηλῶνῃ,
γιὰ νὰ κρατῷ μέσ' τ' ἀψηλά τὴν πράσινή σου ὄψι
κι ὁ στρατοκόπος ὁ φτωχὸς στή σκιά σου νὰ ζυγῶνῃ
καὶ νὰ βλογᾷ καὶ ν' ἀρωτᾷ ..

Ἄγριε γέρο-πλάτανε, τῆς φύσης, σύ, στολίδι
Ποιὸς νὰ σὲ φύτεψε : ἴπὸ ποῦθε εἶναι ἡ γενιά σου :
Πῶς βρέθηκες στὴν ποταμιὰ μονάχος σὰν ξεφίδι,
κουνώντας τ' ὀλοπράσινα καὶ λυγερά κλωνιά σου :

Καὶ μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε μέσ' τῆ γαλήνια ὥρα
πού πάσκιζ' ἀπὸ κεῖ νὰ βγῆ χρόνια καὶ χρόνια τώρα
κι ἀπόκρισι ἔτσι σωστή, στὸ ρώτημα νὰ δώσῃ...

«Εἶμαι τ' ἀγέρα φύτεμα, κι ἄγνωστου γυιὸς πλατάνου...».

N. Καπετανάκος
Δικηγόρος

Διακριθὲν εἰς τὸν Α' Πανελλήνιον διαγωνισμὸν λογοτεχνίας τοῦ
ΕΛΤΑ.

Λαϊκὴ μούσα



Γλεντᾶτε, νέοι, τὸ ντουινιά, γιὰτ' ὁ καιρὸς διαβαίνει
καὶ ὁποῖος μπεῖ στή μαύρη γῆ, ποτὲ δὲ ξαναβγαίνει.
Τὰ νιάτα καὶ ἡ λεβεντιά δὲν εἶναι ὅλη μέρα,
μὰ εἶναι σὰν τὰ σύννεφα πού φεύγουν στὸν ἀέρα.
Πικρὸς πού 'ναι ὁ θάνατος, βαρὺ πού 'ναι τὸ χῶμα
κι ὁ ζωντανὸς ξεχωρισμὸς βαρύτερος ἀκόμα.



Κάποια φορὰ ἤμουνα πουλι
καὶ μ' ἀγαπούσανε πολλοί.
Τώρα εἶμαι χελιδόνι
καὶ κανεὶς δὲ μὲ ζυγώνει.
Τώρα μοῦ κόψαν τὰ φτερά
καὶ περπατῶ λυπητερά.
Δὲν μπορῶ γιὰ νὰ πετάξω
στὴν ἀγάπη μου νὰ φτάσω.
Παίρνω τὰ ὄρη τὰ βουνὰ
μαζὶ μὲ ὅλα τὰ πουλιά'

Ὦχ! τὰ πεῦκα, τὰ λουλουῖδια
μὲ χαρὲς καὶ μὲ τραγούδια!
Παίρνω τὸ ἔρημο στρατι
πᾶν' τὰ ματάκια μου βροχή'
τὸ στρατι τὸ μονοπάτι,
βάσανα πού 'χει ἡ ἀγάπη.
Τὸ μονοπάτι μ' ἔβγαλε
στὴ κόρη πού μὲ γλέντας,
μέσ' τῆς Ἑλενίδος τῆ πόρτα
π' ἀγαπιόμαστ' ἀπὸ πρῶτα.



ΞΗΡΟΚΑΜΠΙ

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ: Ἡ σύζυγος τοῦ κ. Σταύρου Ἀργυρόπουλου ἔτεκε θῆλυ, ἢ κ. Χρυσάνθη Ἡλ. Μανδραπήλια θῆλυ, ἢ κ. Χρυσάνθη Ε. Κονιδῆ ἄρρεν, ἢ κ. Κατίνα Μαλιτζοῦ τὸ γένος Ἡλ. Κομνηνοῦ ἔτεκε θῆλυ, ἢ κ. Γιῶτα συζ. Γεωργίου Κυριακάκου θῆλυ, ἢ σύζυγος τοῦ κ. Ἀντωνίου Κοιμοσιωτῆ ἄρρεν, καὶ ἡ σύζυγος τοῦ κ. Εὐαγγέλου Παπαδάκου ἄρρεν.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ: Ἐδῶσαν ὁμοσφαιαν ὑπόσχεσιν γάμου ἢ δ. Νίκη Παπακωνσταντίνου καὶ ὁ κ. Ἰωάννης Ἀλοίμονος, ἢ δ. Εἰρήνη Βαγγελάτου καὶ ὁ κ. Τάκης Γ. Μανδραπήλιας, ἢ δ. Μαίρη Μαρίνου καὶ ὁ κ. Τάκης Ἡλ. Χριστόπουλος.

ΓΑΜΟΙ: Ἐτέλεσαν τοὺς γάμους τῶν ἢ δις Μαρία Γ. Γιάννακα καὶ ὁ κ. Νίκος Ἀρφανάκης, ἢ δις Δημητρά Σπυροπούλου καὶ ὁ κ. Κωνσταντῖνος Ν. Μανδραπήλιας, ἢ δις Αἰκατερίνη Κωνσταντοπούλου ὁ κ. Παναγιώτης Β. Μανδραπήλιας.

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ: Ἡ κ. Ἀθηνᾶ Δημάκη ἐβάπτισε τὴν κόρην τοῦ κ. Σταύρου Καπετανάκου καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν Ἀλεξάνδραν, ὁ κ. Γεώργιος Σταρόγιαννης ἐβάπτισε τὸν υἱὸν τοῦ κ. Χρήστου Χατζηγεωργίου καὶ ἔδωκε εἰς αὐτὸν τὸ ὄνομα Γεώργιος, αἱ δ. Παναγιώτα Καπετανάκη καὶ Βούλα Παρασκευοπούλου ἐβάπτισαν τὴν κόρη τοῦ κ. Δημ. Ἡλιοπούλου καὶ ὠνόμασαν αὐτὴν Παναγιώταν.

ΘΑΝΑΤΟΙ: Ἀπεβίωσαν: ὁ Γεώργιος Πετροπαυλῆς ἑτῶν 80 ἀπὸ τὸ Τσουίνι, ὁ Κωνσταντῖνος Δ. Ἀνδρεάκος ἑτῶν 53, ὁ Γεώργιος Χ. Παπαδάκος ἑτῶν 75, ὁ Ἡλίας Γ. Μανδρα-

πήλιας ἑτῶν 64, ὁ Σωτήριος Κ. Γενεράλης ἑτῶν 74, ὁ Εὐστράτιος Κ. Σολωμός ἑτῶν 77, καὶ ἡ Μαρία θυγ. Ἰωάννου Παναγιωτουνάκου ἑτῶν 26.

ΑΦΙΞΕΙΣ: Ἀφίχθησαν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ: ὁ κ. Δημ. Κασσίμος μετὰ τῆς συζύγου του, ὁ κ. Κωνσταντῖνος Δ. Φεγγαράς, ὁ κ. Σταύρος Δ. Φεγγαράς, ὁ κ. Ἰωάννης Σ. Βατικιώτης, ὁ κ. Εὐάγγελος Σ. Λάσκαρης, ἢ κ. Βούλα Παρηγόρη, τὸ γένος Π. Ἀνδρεάκου καὶ ὁ κ. Ἀλέκος Τεκόςσης. Γιῶτα Γ. Σολωμοῦ.

ΓΟΡΑΝΟΙ

Ἐχορηγήθησαν 500.000 διὰ τὴν ὑδρευσιν τοῦ ὑπολοίπου ἡμίσεως χωρίου.

Ἀπεβίωσεν ὁ Γεώργιος Δούκας, ἑτῶν 59. Εὐσταθία Γ. Καλκάνη.

ΠΟΤΑΜΙΑ

Με κρατικὴν συμπάρστασιν καὶ προσφορὰν τῆς Κοινότητος καὶ τῶν κατοίκων θά γίνη ἐφέτος συντήρησις καὶ βελτιώσις τῶν κοινοτικῶν ὁδῶν. Ἰ. Ἀντωνία Α. Ρέντζη.

ΜΟΥΣΓΑ

Ὁ κ. Στέλιος Γ. Λάσκαρης ἐβάπτισε τὸν υἱὸν τοῦ κ. Ἐλευθερίου Γ. Λάσκαρη καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὸ ὄνομα Γεώργιος. Ὁ κ. Ἐλευθέριος Λάσκαρης ἐβάπτισε τὴν κόρην τοῦ κ. Δημητρίου Λάσκαρη καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν Σταυρούλαν. Ἡ κ. Οὐρσουλα, σύζυγος τοῦ διαμένοντος εἰς Ἀμερικὴν κ. Δημητρίου Ν. Ξανθάκου ἔτεκεν ἄρρεν. Ἀφίκετο ἐκ Καναδᾶ ὁ κ. Βασίλειος Μακράκος.

Ἀπόστολος Θ. Μακράκος

ΠΑΛΑΙΟΠΑΝΑΓΙΑ

Ἡ κ. Ἐμμ. Γκολέμη ἔτεκεν ἄρρεν καὶ ἡ κ. Μαρία Ρηγάκου θῆλυ. Ἀπεβίωσαν ὁ Γεώργιος Παναρίτης, ὁ Χρῆστος Σαραντάκος, ὁ Σπύρος Διαμαντάκος καὶ ὁ Ἡλίας Ἀρνιωτής.

Βασιλικὴ Γ. Δογαντζῆ

ΑΝΩΓΕΙΑ

Ἡ κ. Κωνσταντίνα Τζανετάκου ἔτεκε διδύμα.

Οἱ κ.κ. Παναγιώτης Μιχαλακάκος, Λεωνίδας Κούμαρης καὶ Παναγιώτης Καρκαμπάσης ἐβάπτισαν τὰς θυγατέρας τῶν καὶ ὠνόμασαν αὐτάς Ἐλένην, Γεωργίαν καὶ Ἐλισάβετ ἀντιστοιχῶς.

Ἐτέλεσαν τοὺς γάμους τῶν ὁ κ. Παναγιώτης Τσέτσεκας μετὰ τῆς δ. Εὐγενείας Παινέση.

Ἀπεβίωσαν: Ὁ Ἡλίας Μανδραπήλιας, ἢ Παρασκευὴ Παναγάκου καὶ ἡ Ἐλένη Μανωλοπούλου.

Ἡλίας Ἰω. Δαρβίρης